

доказателство за храбростта на френскитѣ млади войници (6 ноемврий).

Жемапъ откри пътя на френцитѣ за имперскитѣ Нидерланди. Белгийцитѣ, зарадвани отъ възможността да се отърватъ отъ вѣковното иго на австрийското владичество, моляха да присъединятъ страната имъ къмъ френската република; това присъединение, както и тия на Савоа, на графствата Ницско и Монакско стана само слѣдъ като се удостовѣриха въ истинското и свободно изказано желание на населението върху него: „Политическата честностъ е тъй сжщо задължителна, както и личната“, казва Грогоаръ по този случай.

Въ това време, когато френскитѣ генерали Анселмъ и Монтекио бѣха тържествѣнно срѣщани въ приморскитѣ Алпи и въ Савоа, Кюстина срѣщаха сжщитѣ овации на брѣговетѣ на Рейнъ; войниците му стѣпиха въ Шпейеръ прѣди противника да го изостави и слѣдъ това минаха чрѣзъ Вормсъ. Маинцскитѣ патриоти убѣдени отъ неговитѣ демократически прокламации прѣдадоха му тоя важенъ градъ безъ бой. Но Кюстинъ намѣсто да се възползува отъ радостното настоеение на населението и да иде върху Кобленцъ, за да пропѣди пруссацитѣ отъ тамъ и да очисти всичката линия на Рейнъ, навлѣзе въ Германия, завладѣ Франкфуртъ и наложи на жителитѣ му страшна контрибуция. Последнитѣ помогнаха на хессенцитѣ и на пруссацитѣ да се върнатъ и Кюстинъ изгуби всичкитѣ си завоевания. Той сжщо заплати за грѣшкитѣ си, които единъ историкъ справедливо наричаше *наразбрани* и които посѣяха въ народнитѣ духове сѣмена на недовѣрие спрямо военнитѣ началници.

Отъ страна на Испания, дѣто царствуваха Бурбонитѣ, трѣбваше да се очакватъ най-враждебнитѣ дѣйствия, заради което още на второто засѣдание Конвента прати на Пиринеитѣ шестима отъ членовѣтѣ си за да уз-